83-1647 KITAL

Wat sê die Bybel oor die spreek in tale?

83-
t
1647

s P J van Staden

Spreek in tale

Hierdie verskynsel dat in onverstaanbare "tale" gepraat word, was vroeër beperk gewees tot 'n groep Pinkstersektes. In die laaste jare het dit uitgebrei na verskeie kerklike kringe. In sy huidige vorm het die beweging in die jaar 1900 by 'n Bybelstudiekring wat besonder bekommerd was oor hulle geestelike lewe ontstaan. Die oplossing hiervoor, het hulle gevoel, was 'n doop met die Heilige Gees op die patroon van Handelinge, vir elkeen van hulle. Die spreek in vreemde tale moes die versekering hiervan wees. Na 'n tydperk van geweldige emosionele spanning en gebed het 'n vrou eerste die ondervinding beleef wat tot vandag toe veel verwarring veroorsaak.

Handelinge

Volgens hulle word in die boek Handelinge gedurig in tale gespreek. Dis natuurlik verkeerd. Dit word slegs gebruik in Handelinge 2, 8 (by implikasie), 10 en 19. Waarop ons moet let is dat dit gebeur elke keer as die Heilige Gees 'n grens oorgaan en 'n nuwe groep mense bereik en nie in die geval van individuele gelowiges nie.

In Handelinge 2 was die Jode bymekaar, wat gewag het vir Jesus se belofte van die doop met die Heilige Gees (uitstorting), die nuwe bedeling waarin die Gees vir al die gelowiges gegee word om by hulle te bly. Na die tekens van wind, vuur en die gawe om in die tale van die mense wat daar bymekaargekom het, te praat, kon daar weinig twyfel wees: God het nou deur sy Gees in sy volk kom woon, Hy wat hulle kon toerus om self oor die grens van taal te gaan. Nou is die wag verby.

Maar wat van die Samaritane, die veragte buurvolk? Vroeër was hulle uitgesluit: Nou nie meer nie. In Handelinge 8 gaan die Gees oor daardie grens. En die Romeine? Terwyl Petrus nog besig was om vir die Romein Cornelius en sy huisgesin die Woord te verkondig, het God gewys dat die Gees ook vir hulle bedoel is, want hulle het tot almal se verbasing ook in tale gespreek en God geprys (Handelinge 10:45, 46). In Handelinge 19 het ook 'n groepie dissipels van Johannes die Doper in tale gepraat en geprofeteer as teken dat die Heilige Gees op hulle gekom het.

Nêrens behalwe in 1 Korintiërs 12-14, waarna ons nou gaan kyk, word nog van iemand vertel wat in tale gespreek het nie; nêrens is daar enige opdrag om in tale te spreek nie.

1 Korintiërs 12-14

Hierin is 'n hele paar geliefde tekste vir die voorstanders van die spreek in tale. Die hele gedeelte is egter juis geskryf om die Korintiërs, wat die gawe so oorgewaardeer het, daarteen te waarsku. Hy herinner hulle dat hulle heidene was (1 Kor 12:2), sekerlik omdat die gevaar by hulle bestaan het van die vermenging van die heidense geesdrywery en die Gees van God. Hulle beroem hulle daarop dat hulle die Gees van God het as gevolg van die gawe van tale, maar die bewys van die Gees is of iemand sê: Jesus is die Here (vs 3). Dis dieselfde Gees wat gawes aan verskillende mense gee en een gawe mag nie oorbeklemtoon word nie (vs 4, 11). Dis soos by 'n liggaam: elke lid het sy besondere taak. Die een kan nie bo die ander verhef word nie. Almal is nodig om die liggaam reg te laat funksioneer. Elke gelowige moet met die gawe wat hy gekry het, saamwerk tot nut van mekaar. Hy noem dan weer 'n lys van die gawes wat die Gees gee en begin met die doodgewone ampte. Dan word in vs 30 duidelik gesê dat almal nie in tale kan spreek nie, net soos almal ook nie apostels en leraars kan wees nie — dit waarvoor die Korintiërs en die voorstanders van die tale hulle so beywer. In albei lyste van gawes word die spreek in tale laaste genoem.

Die allerbeste weg waardeur die Gees na vore tree, is die liefde. Al praat jy die tale van mense en engele, sonder die liefde is jý niks meer as 'n stuk klinkende metaal en 'n galmende simbaal nie (1 Kor 13:1). In die hoogmoed oor die sg gawes word die liefde juis verwaarloos omdat hulle neersien op die ander.

In 1 Korintiërs 14 stel Paulus dit duidelik dat die gawe van profesie baie belangriker is as dié van tale, want daardeur word die gemeente opgebou (vs 5). Trouens, 'n taal wat niemand verstaan nie, is vir die gemeente nutteloos (vs 6), betekenislose klanke van 'n musiekinstrument (7), 'n gepraat in die wind (vs 9).

Kyk na vers 18, sê die mense. Daar sê Paulus dan self: "Ek dank God dat ek meer in tale praat as julle almal." As ons na die volgende vers kyk, dan sien ons wat Paulus eintlik vir hulle wil sê: Daar is niemand van julle wat hom daarop kan beroem dat hy meer van die gawe gekry het nie, en tog sal niemand hom (Paulus) ooit in die gemeente in tale hoor praat nie. In die gemeentebyeenkoms wil hy liewer vyf woorde met sy verstand praat om ook ander te onderrig, as duisend woorde in tale. Hy waarsku hulle om nie kinders in hulle denke (verstand) te wees nie (vs 20). In vers 14 staan dat die verstand nie betrokke is by die talespraak nie. Hierin moet julle opgroei, sê Paulus — en hulle het hulleself juis geestelik volwasse genoem bo ander wat nie in tale spreek nie. Vir die gelowiges het tale geen waarde nie. Daar is een geval in die Ou Testament (Jes 28:11) waar God vir sy volk wat nie wou luister nie, mense met vreemde tale gestuur het. Dit het egter niks met hierdie talespraak te doen nie. God stuur die Assiriërs om op die harde manier met sy ongehoorsame volk te werk. Dis al wat hier bedoel word. In die geval van die Korintiërs het vreemde tale eintlik nie sin nie, selfs nie vir ongelowiges wat in hulle gemeentesamekoms inkom nie. As hulle die deurmekaargepraat hoor, sal hulle dink hulle is van hulle verstand af. Die enigste manier om te wys dat God by hulle is, is deur die verkondiging (vs 21-25). Dan herhaal hy: wie nie tot opbou van die gemeente kan bydra nie, in ander verstaanbare dinge kan leer nie, moet tuisbly en met homself en met God praat (vs 28). Nou behoort Paulus se slotwoord hieroor: beywer julle om te profeteer en moenie die praat in tale verhinder nie (vs 39), geen probleme op te lewer nie. As jy talespraak uit die gemeentesamekoms hou en dit in jou binnekamer beoefen, (jouself vergeet in jou spreke met God), sal daar geen probleem wees nie, geen hoogmoed en geen wanorde nie. Daarvoor sou die mense egter nie bereid wees nie.

Slot

Dat die spreek in tale 'n gawe is wat God gegee het, ontken ons nie. Die Bybel is egter duidelik daaromtrent dat die doel van dié gawe nooit was om vir elke individuele gelowige die bewys te wees van die teenwoordigheid van die Heilige Gees nie — dit was 'n teken van die deurbraak van die Gees, 'n bewys van die nuwe bedeling dat God nou in sy gemeente kom woon het.

God gee sy gawes in die gemeente om op te bou. In die vroeë gemeente, voordat die Bybel geskryf is, sou daar uit die aard van die saak ander gawes tot opbou nodig wees as vandag. Terwyl ons nou die Skrif het, wat moet die talespraak doen? Dieselfde sê as die Skrif? Hoekom onverstaanbaar, al word dit sogenaamd "uitgelê"? Hoekom die onnodige draai? (Behalwe dat die saak van die uitleg in die meeste gevalle onoortuigend is). Waaraan die kerk vandag behoefte het, is mense met die gawe om met entoesiasme en oortuiging die Woord te bring.

Hierdie mense het uit onsekerheid vasgegryp aan 'n uiterlike teken omdat hulle nie genoeg het aan die sekerheid deur die geloof in Christus alleen nie. Dis uit reaksie teen strakheid en koudheid in die geloofslewe dat mense dit doen. Ons belangrikste taak is dat die baie onsekeres, ook in ons kerk, die boodskap dat die volheid van die Gees by ons werklik is, nie net duidelik hoor nie, maar ook in ons lewens sien; dat ons wandel deur die Gees en die vrugte van die Gees voortbring: liefde, vreugde, vrede, geduld, vriendelikheid, goedhartigheid, getrouheid, nederigheid en selfbeheersing. (Gal 5).

KITAL

('n Uitgawe van die Raad vir Studentebearbeiding
Ned Hervormde Kerk)

HAUM

Posbus 460, Pretoria

Gedruk deur N.H.W.-Pers, Posbus 18061, Hercules 0030